

Аб аўтарах

Вольга Абрамава – нар. 1953, палітык. У 1975 скончыла Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт (БДУ). Кандыдат філазофскіх навук (1988), тэма дысэртацыі – «Гуманізм гвалтоўнай задачы сацыялістычнай рэвалюцыі». Выкладала ў Беларускім тэхналягічным інстытуце і Менскім радыётэхнічным інстытуце. Палітыкай пачала займацца з канца 1980-х, пратэстуючы супраць наданья беларускай мове статусу адзінай дзяржаўнай мовы. У Вярхоўным Савеце Рэспублікі Беларусь XIII склікання зьяўлялася старшынёй Камісіі па міжнародных спраўах. Была выбрана ў т.зв. палату прадстаўнікоў нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь другога і трэцяга скліканьня.

Святлана Алексіевіч – нар. 1948, пісьменніца. Скончыла факультэт журналістыкі БДУ. Пазней працавала ў раённай газэце г. Бяроза Берасцейскай вобласці, рэспубліканскай «Сельской газете», загадчыцай аддзелу нарысу і публіцыстыкі літаратурна-мастацкага часопісу «Неман». Аўтарка кніг *Увайны не жаночае аблічча* (1985), *Апошнія сьведкі (сто недзіцячых аповедаў)* (1985), *Цынкавыя хлопчыкі* (1989), *Зачарараваныя съмерцю* (1993), *Чарнобыльская малітва* (хроніка будучыні) (1997). Асабісты сайт: <http://alexievich.info>.

Яўген Бабосаў – нар. 1931, сацыёляг, філёзаф. У 1955 скончыў БДУ. З 1959 выкладаў філазофію ў БДУ і Менскім мэдынстытуце. У 1962–1977 намеснік за-гадчыка аддзелу навукі і навучальных установаў ЦК КПБ. Дырэктар Інстытуту

філязофіі і права Акадэміі навук БССР (1977–1989); дырэктар (1990–1998), з 1998 загадчык аддзелу Інстытуту сацыялёгіі НАН Беларусі, адначасова загадчык катэдры Белдзяржунівэрсытэту. Доктар філязофскіх навук (1972). Акадэмік НАН Беларусі (1994). Быў адным з ініцыятараў стварэння Рэспубліканскай партыі працы і справядлівасці (1993), а таксама Сацыялістычнай партыі Беларусі (1994). Узяў удзел у распрацоўцы т. зв. ідэалёгіі беларускай дзяржавы. Яго манаграфія *Асновы ідэалёгіі сучаснай дзяржавы* выйшла двумя выданнямі.

Анжаліка Борыс – нар. 1973, лідэр польскай меншасці ў Беларусі. Скончыла сярэднюю школу ў вёсцы Падліпкі Гарадзенскага раёну, пэдагагічны тэхнікум у Замосьці Люблінскага ваяводства Польшчы і Варшаўскі ўніверсытэт (філіял у Беластоку) па спэцыяльнасці «Педагогіка і псыхалёгія». Выкладала польскую мову ў вёсцы Адэльск Гарадзенскага раёну і ў Школе польскай у Горадні. У Саюзе палякаў Беларусі ад 1995, з 1998 займала там пасаду загадчыцы аддзелу адукацыі. На шостым зьезьдзе Саюзу палякаў Беларусі ў сакавіку 2005 абраная старшинёй. Міністэрства юстыцыі Беларусі прызнала вынікі зъезду нелегітимнымі. Па інфармацыі тыднёвіка «Салідарнасць», у 2005 56 разоў выклікалася на допыты беларускімі спэцслужбамі.

Ірына Бугрова – палітоляг, вядучы дасьледчык Міжнароднага інстытуту палітычных дасьледаваньняў у Менску (да яго закрыцця ўладамі). Выкладае паліталёгію ў Эўрапейскім гуманітарным універсытэце (ЭГУ). Кандыдат філязофскіх навук, дацэнт. У сферу яе навуковых інтерэсаў уваходзіць практычна псыхалёгія, палітычная культура, канфлікталёгія, транзыталёгія, тэхналёгіі выбарчых кампаніяў.

Генадзь Бураўкін – нар. 1936, паэт, грамадзкі дзеяч. У 1959 скончыў аддзяленне журналістыкі філялягічнага факультэту БДУ. Працаўаў у рэдакцыях газетаў і часопісаў. З 1978 – старшыня Дзяржаўнага камітэту БССР па тэлебачаныні і радыёвяшчаныні. З 1990 – пастаянны прадстаўнік БССР пры ААН. Працаўаў у рэдакцыі прафсаюзнай газэты «Беларускі час», пакуль кантроль над ёй не пераняў беларускі рэжым. Сябар Беларускага ПЭН-цэнтра.

Алесь Бяляцкі – нар. 1962, правабаронца. У 1984 скончыў Гомельскі дзяржаўны ўніверсітэт. Сябар Арганізацыйнага камітэту БНФ «Адраджэнне» (1988), адзін з заснавальнікаў Беларускай каталіцкай грамады (1990). У 1992–1996 – дэпутат Менскага гарадзкога савету. У 1989–1998 працаваў дырэкторам Музэю Максіма Багдановіча ў Менску. У 1996 заснаваў і ўзначаліў праваабарончы цэнтар «Вясна-96». У лютым 2006 году быў узнагароджаны «Andrei Sakharov Freedom Award 2006». У 2006 быў таксама вылучаны групай нарвэскіх парламэнтароў на атрыманьне Нобэлеўскай прэміі міру. У tym жа годзе ў Чэхіі атрымаў з рук Вацлава Гаўла прэстыжную прэмію «Homo homini».

Аляксандар Вайтовіч – нар. 1938, навуковы і палітычны дзеяч. Доктар фізыка-матэматычных навук, прафэсар, акадэмік НАН Беларусі. У 1960 скончыў фізычны факультэт БДУ. З траўня 1997 – прэзыдэнт НАН Беларусі. 19 снежня 2000 абраны старшынём т.зв. савету рэспублікі нацыянальнага сходу Беларусі другога склікання. 28 ліпеня 2003 быў адкліканы з гэтай пасады ўказам прэзыдэнта і перайшоў у апазыцыю. Асабісты сайт: <http://voitovich.com/>.

Андрэй Вардамацкі – нар. 1956, сацыёляг. Кандыдат філозофскіх навук, доктар сацыялягічных навук. У 1978 скончыў БДУ. Кіраўнік прыватнай дасьледчай лябараторыі аксіяметрычных дасьледаваньняў «Новак» (новая аксіялёгія), якая валодае ўласнай сацыялягічнай сеткай. На апошніх прэзыдэнцкіх выбарах лябараторыя не атрымала дзяржаўнай акрэдытациі і была пазбаўленая магчымасці праводзіць незалежныя сацыялягічныя дасьледаваньні.

Вінцук Вячорка – нар. 1961, пэдагог, вучоны, лідэр Партыі БНФ. У 1983 скончыў філолягічны факультэт БДУ, у 1986 – асьпірантуру пры Інстытуце мова-знаўства Акадэміі навук. У 1988 стаў адным з заснавальнікаў БНФ «Адраджэнне» (БНФ). З 1990 выкладаў у Менскім дзяржаўным пэдагагічным інстытуце і Беларускім гуманітарным ліцэі. Займаўся нармалізацыяй сучаснага беларускага правапісу. У 1995 заснаваў і ўзначаліў цэнтар «Супольнасць». Быў адным з арганізатараў «Менскай вясны-1996». За арганізацыю пратэстаў супраць яго была пачатая крымінальная справа, якая цягнулася да 1998. У 1999 В. Вячорка

выбраны новым старшынём Партыі БНФ. Падчас выбарчай кампаніі 2006 быў намесынікам кіраўніка штабу Аляксандра Мілінкевіча і адказваў за дачыненіі з даверанымі асобамі й міжнародныя сувязі.

Павал Данейка – нар. 1961, эканаміст, палітычны дзеяч. У 1986 скончыў БДУ па спэцыяльнасці «макраэканоміка». Працаўаў у Інстытуце эканомікі Акадэміі навук Беларусі. Пасля 1991 узначальваў фінансава-інвестыцыйную кампанію «Фіко», кампанію «Сыстэмнае бізнэс-кансультаваньне». Дэпутат Вярховага Савету Рэспублікі Беларусь XIII склікання. Член АГП з 1991, член Палітрафады АГП. Старшыня наглядальнай рады Інстытуту прыватызацыі і мэнеджменту (Менск). Сфера навуковых інтарэсаў: макра- і мікраеканамічныя ды інстытуцыянальныя аспекты трансфармацыі, палітэканомія трансфармацыі, фондавы рынак.

Андрэй Дыніко – нар. 1974, галоўны рэдактар тыднёвіка «Наша Ніва», перакладчык, публіцыст, аўтар шэррагу апавяданьняў. У 1996 скончыў Менскі дзяржаўны лінгвістычны ўніверсітэт. У 1997–2000 выкладчык Менскага дзяржаўнага лінгвістычнага ўніверсітэту. У 2002–2004 – віцэ-прэзыдэнт Беларускага ПЭН-Цэнтра. У 2003 годзе Вацлаў Гавал перадаў яму прэмію за Грамадзянскія заслугі імя Ганны Эленбоген (стаў першым замежнікам, якому была перададзена гэтая чэская прэмія).

Святлана Калінкіна – нар. 1970, журналістка. З 1996 – першая намесыніца галоўнага рэдактара «Белорусской деловой газеты», з 2002 – галоўны рэдактар «Белорусской деловой газеты», галоўны рэдактар газэты «БДГ. Для служебного пользования». Апошнія колькі гадоў – шеф-рэдактар найбольш тыражнай апазицыйнай газэты «Народная воля». Разам з журналістам Паўлам Шараметам напісала і выдала книгу *Выпадковы прэзыдэнт*. Ляўрэатка прэміі Буцэрыюса «Маладая прэса Ўсходняй Эўропы».

Сяргей Калякін – нар. 1952, палітык. У 1977 скончыў Менскі радыётэхнічны інстытут па спэцыяльнасці «радыёінжынірыва», у 1992 – БДУ па спэцыяльнасці «паліталёгія». Працаўаў у прамысловасці. Член КПСС з 1977. З 1983 па 1991 – другі

і першы сакратар Савецкагарайкаму КПБ г. Менску. Сакратар (з 1993), першы сакратар ЦК ПКБ (з 1994). Дэпутат Вярхоўнага Савету Рэспублікі Беларусь XIII скліканья, член Прэзыдыюму ВС і кіраўнік фракцыі камуністаў. Падчас выбарчай кампаніі 2006 быў кіраўніком штабу Аляксандра Мілінкевіча.

Кася Камоцкая – нар. 1963, рок-сыпявачка. У 1991 стварыла і ўзначала папулярную рок-групу «Новае неба».

Сяргей Касцян – нар. 1941, гісторык, палітык. Скончыў Менскі дзяржаўны педагогічны інстытут. Працаўваў першым сакратаром Мазырскагарайкаму ЛКСМБ, загадчыкам аддзелу Мазырскагарайкаму КПБ, загадчыкам катэдры Мазырскага дзяржаўнага педагогічнага інстытуту. Доктар паліталалягічных наукаў. Дэпутат Вярхоўнага Савету Рэспублікі Беларусь XIII скліканья. Пасля яго распуску ўвайшоў у склад т. зв. палаты прадстаўнікоў нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь. Быў у складзе дэпутацкага аб'яднання «За саюз Украіны, Беларусі і Pacei» («ЗУБР»), дэпутацкіх групаў «Адзінства», «Сябры Баўгарыі», «Народны дэпутат». Быў намеснікам старшыні Камісіі па міжнародных спраўах і сувязях з СНД. Сакратар ЦК Кампартыі Беларусі, старшыня Беларускага славянскага камітэту.

Вячаслаў Кебіч – нар. 1936, гаспадарчы і дзяржаўны дзеяч. Скончыў Беларускі політэхнічны інстытут і Менскую вышэйшую партыйную школу. Кандыдат эканамічных наукаў. Працаўваў інжынэрам-тэхнолягам, намеснікам галоўнага інжынэра Менскага заводу аўтаматычных лініяў, дырэктарам Менскага станкобудаўнічага завода, генэральным дырэктарам Менскага вытворчага аб'яднання па выпуску працяжных і адразных станкоў імя С. М. Кірава, другім сакратаром Менскага гаркаму КПБ, загадчыкам аддзелу цяжкай прамысловасці ЦК КПБ, другім сакратаром Менскага абкаму КПБ, старшынём Дзяржаўнага плянавага камітэту БССР, прэзыдэнтам Беларускага гандлёва-прамысловага саюзу. Выбіраўся членам ЦК КПСС, народным дэпутатам СССР, дэпутатам Вярхоўнага Савету БССР X, XI, XII і XIII скліканьня. З 1985 – намеснік старшыні, у 1990–1994 – старшыня Савету Міністраў Беларусі. Падчас першых прэзыдэнцкіх выбараў

у Беларусі (1994) набраў у першым туры 17,33%, у другім – 14,1% галасоў. Увайшоў у склад т. зв. палаты прадстаўнікоў нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь першага склікання, быў членам дэпутацкай групы «Спрыяньне эканамічнаму разьвіццю», членам пастаяннай камісіі па прамысловасці, паліўна-энэргетычным комплексе, транспарце, сувязі і прадпрымальніцтве.

Жанна Ліцьвіна – нар. 1954, журналістка, грамадзкая дзяячка. З 1976 па 1994 праішла шлях ад асацыянага рэдактара да галоўнага рэдактара рэдакцыі моладзевых праграмаў Беларускага радыё. Узначальвала радыёстанцыю «Беларуская маладзёжная», пасля зваленення зь якой у 1994 годзе стварыла незалежную радыёстанцыю «Радыё 101.2», закрытую ўладамі ў 1996 годзе. З 1994 па 1995 узначальвала беларускі карпункт радыё «Свабода». З 1995 – старшыня Беларускай асацыяцыі журналістаў.

Анатоль Лябедзька – нар. 1961, палітык. Старшыня Аб'яднанай грамадзянскай партыі (АГП). У 1985 скончыў факультэт гісторыі і французскай мовы Менскага пэдагагічнага інстытуту, у 1996 – юрыдычны факультэт БДУ. У Вярховым Савеце Рэспублікі Беларусь XII склікання займаў пасаду намесніка старшыні Камісіі па справах моладзі, сям'і і жанчын. У Вярховым Савеце Рэспублікі Беларусь XIII склікання зьяўляўся намеснікам старшыні Камісіі па замежных справах і адным з лідэраў парламэнцкай фракцыі «Грамадзянскае дзеяньне». У 1992–1999 – гірэзыдэнт Беларускай асацыяцыі маладых палітыкаў, з красавіка 2000 – старшыня АГП.

Васіль Лявонаў – нар. 1938, гаспадарчы і дзяржаўны дзеяч. Скончыў Беларускі інстытут мэханізацыі сельскай гаспадаркі. Працаўваў загадчыкам сельгасадзелу ЦК КПБ, першым сакратаром Магілёўскага абкаму КПБ. Займаўчы гэтую пасаду, даў згоду на назначэнне Аляксандра Лукашэнкі дырэктарам саўгасу «Гарадзец». Падтрымаў А. Лукашэнку падчас выбараў народных дэпутатаў СССР (1988) у альтэрнатыву старшыню Дзяржпляні БССР Вячаславу Кебічу. Пасля забароны КПБ у 1991 быў прызначаны гандлёвым прадстаўніком Рэспублікі Беларусь у Германіі. 4 жніўня 1994 быў прызначаны міністром сельскай гаспадаркі,

а 23 жніўня 1994 – пераназначаны міністрам сельскай гаспадаркі і харчаваньня Рэспублікі Беларусь. 11 лістапада 1997 быў арыштаваны ў сваім працоўным кабінэце. Арышт трансльявалі на тэлебачаныні. 14 лістапада 1997 А. Лукашэнка, выступаючы ў АПА «Расcъcьвет» Кіраўскага раёну Magilёўскай вобласці, публічна абвінаваціў В. Ляўонава ў датычнасці да забойства кіраўніка службы кантролю прэзыдэнта па Magilёўскай вобласці Яўгена Мікалуцкага. Пасля выхаду з турмы – старшыня папячыцельской рады зарэгістраванага ў Рэсеi беларуска-расейскага фонду «За новую Беларусь».

Алег Манаеў – нар. 1952, сацыёляг. У 1974 скончыў БДУ. Кандыдат філязофскіх навук (1983), доктар сацыялягічных навук (1991). У 1992–1999 – прафэсар катэдры сацыялягії БДУ. З 1992 – дырэктар Незалежнага інстытуту сацыяльна-эканамічных і палітычных дасьледаваньняў (НІСЭПД), закрытага беларускімі ўладамі вясной 2005 і вымушанага перарэгістравацца ў Літоўскай Рэспубліцы. У 1990 быў адным з арганізатораў Аб'яднанай дэмакратычнай партыі Беларусі (сённяшняя АГП). У 1992 стаў адным з заснавальнікаў, а затым старшынём праўлення Беларускага фонду Сораса. У сферу яго навуковых інтарэсаў уваходзяць: праблемы мас-мэдыйяў і дэмакратыі, тэарэтычныя праблемы эфектуўнасці СМІ, уплыў СМІ на індывидуальнасць.

Аляксандар Мілінкевіч – нар. 1947, палітычны й грамадзкі дзеяч. У 1969 скончыў фізыка-матэматычны факультэт Гарадзенскага пэдынстытуту. У 1969–1972 вучыўся ў асьпірантуры Інстытуту фізыкі АН Беларусі. Кандыдат фізыка-матэматычных навук. Стажыраваўся ва ўніверсітэце Манпэлье (Францыя, 1980) і Каліфарнійскім універсітэце (ЗША, 1998), прайшоў курс навучанья ў Эўрапейскім цэнтры дасьледаваньня праўлемаў бясъпекі ў Гарміш-Партэнкірхене (Нямеччына, 2000). У 1980–1984 загадваў катэдрай Сэтыфскага ўніверсітэту (Альжыр). З 1984 да 2000 – дацэнт катэдры агульнай і тэарэтычнай фізыкі Гарадзенскага дзяржаўнага ўніверсітэту імя Я. Купалы. З 1990 да 1996 – на-меснік старшыні гарвыканкаму Горадні. Кіраўнік праграмаў «Фонду спрыяньня лякальнаму развязвіццю». У 2001 быў кіраўніком выбарчага штабу кандыдата ў прэзыдэнты Сямёна Домаша. На Кангрэсе дэмакратычных сілаў Беларусі,

які адбыўся 1–2 кастрычніка 2005 у Менску, абранны адзіным кандыдатам ад апазыцыі на прэзыдэнцкія выбары 2006. Паводле афіцыйных звестак, падчас галасавання 19 сакавіка 2006 набраў 6% галасоў выбарнікаў.

Анатоль Міхайлаў – нар. 1939, філёзаф, пэдагог. У 1961 скончыў БДУ. У 1966–1974 і з 1980 – у БДУ (з 1987 – загадчык катэдры). У 1974–1980 – супрацоўнік Цэнтра сацыяльнага разьвіцця ю гуманітарных справаў (Нью-Ёрк-Вена). З 1992 – рэктар ЭГУ, закрытага беларускім ўладамі ў 2004 і перарэгістраванага ў Літоўскай рэспубліцы. Акадэмік НАН Беларусі. Доктар філязофскіх навук (1986). У сферау навуковых інтарэсаў уваходзіць гісторыя філязофіі, сучасная заходняя філязофія й мэтадалёгія гуманітарных ведаў.

Аляксей (Алесь) Міхалевіч – нар. 1975, палітык. Намеснік старшыні Партыі БНФ (з 2003 г.) старшыня Менскай абласной суполкі БНФ. Скончыў юрыдычны факультэт БДУ (аддзяленне паліталёгіі). Узначальваў Згуртаваныне беларускіх студэнтаў і Моладзеўы інфармацыйны цэнтар, закрытыя беларускімі ўладамі. Генэральны дырэктар сумеснага беларуска-польскага прадпрыемства ТАА «Аркадзія». У 2003 быў абранны дэпутатам Пухавіцкага райсовету.

Тацяна Процька – нар. 1951, праваабаронца. Працавала ў Інстытуце гісторыі НАН Беларусі. Кандыдат філязофскіх навук (1983). З 1992 па 1994 – старшы рэдактар Белтэлерадыёкампаніі, рэдактар радыёчасопісу «Наша мінуўшчына», палітычны камэнтатар. З 1995 году – старшыня грамадзкага аб'яднання «Беларускі Хэльсынскі камітэт».

Андрэй Саньнікаў – нар. 1954, палітык. У 1977 скончыў Менскі пэдагагічны інстытут замежных моваў, у 1989 – Дыпляматычную акадэмію МЗС СССР. Надзвычайны і паўнамоцны амбасадар Рэспублікі Беларусь. У 1995–1996 быў намеснікам міністра замежных справаў Рэспублікі Беларусь; напярэдадні рэфэрэндуму 1996 пайшоў у адстаўку. Каардynатар грамадзянскай ініцыятывы «Хартыя-97» у міжнародных справах. Ляўрэат міжнароднай прэмii імя Бруна Крайскага ў галіне правовай чалавека (2005).

Уладзімер Улаховіч – дырэктар Цэнтру міжнародных дасьледаваньняў БДУ. Скончыў БДУ, асьпірантуру ў Акадэміі грамадзкіх навук (Масква). У сферу яго на- вуковых інтарэсаў уваходзяць адносіны ЭЗ з краінамі-суседзямі, міжнародныя організацыі, замежная палітыка Беларусі.

Валеры Фралоў – нар. 1947, палітык. Генэрал-маёр у адстаўцы. Скончыў Харкаўскае вышэйшае танковае каманднае вучылішча (1970), Ваенную акадэмію бранятанковых войскаў (1977), Акадэмію Генеральнага штабу Ўзброеных сілаў СССР (1991), Акадэмію кіраваньня пры прэзыдэнту Рэспублікі Беларусь (2000). Да службы да пасадаў начальніка штабу армейскага корпусу Ўзброеных сілаў Рэспублікі Беларусь (1993–1994), камандзіра 28-га армейскага корпусу (1994–2000). З 2000 да 2004 – дэпутат т.зв. палаты прадстаўнікоў нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь другога склікання, лідэр апазыцыйна настроенай дэпутацкай групы «Рэспубліка». З 2005 – член Цэнтральнага камітету Беларускай сацыял-дэмакратычнай партыі («Грамада»). Адмовіўся ад удзелу ў прэзыдэнц-кіх выбарах 2006 на карысць лідэра БСДП (Г) Аляксандра Казуліна, увайшоў у перадвыбарны штаб Казуліна.

Станіслаў Шушкевіч – нар. 1934, радыёэлектронік, палітык. У 1956 скончыў фізика-матэматычны факультэт БДУ, у 1959 – асьпірантуру Інстытуту фізиکі АН БССР. Доктар фізика-матэматычных навук. Кіраваў катэдрай ядравай фізиکі і электронікі БДУ, займаў пасаду прарэктара па навуковай работе. У 1989–1991 – народны дэпутат СССР, член Міжрэгіянальнай дэпутацкай групы, у 1990–1995 – дэпутат Вярхоўнага Савету Рэспублікі Беларусь XII скліканьня, у 1990–1991 – першы намеснік старшыні Вярхоўнага Савету Беларусі. 9 верасьня 1991 выбраны старшынём Вярхоўнага Савету Беларусі. 7–8 сінегня 1991 падчас сустрэчы ў Белавескай пушчы (Віскулі) з прэзыдэнтамі Рәсей Барысом Ельцыным і Украіны Леанідам Краўчуком паставіў подпіс пад Белавескім пагадненнемі пра ліквідацыю СССР і стварэнне СНД. 26 студзеня 1994 зъняты з пасады старшыні Вярхоўнага Савету Беларусі. Падчас першых прэзыдэнц-кіх выбараў у Беларусі (1994) набраў у першым туры крыху менш за 10% галасоў. З 1998 – старшыня партыі Беларуская сацыял-дэмакратычная грамада.

Усевалад Янчэўскі – нар. 1976, палітык, журналіст. Быў актыўістам прэзыдэнцкай кампаніі (1994) А. Лукашэнкі, членам перадвыбарнага штабу С. Шушкевіча падчас выбараў у Вярхоўны Савет (1995). Уваходзіў у партыю «Славянскі сабор „Белая Русь”». У 1998 скончыў юрыдычны факультэт БДУ, у 2000 – факультэт міжнародных дачыненняў таго жунівэрсытэту. Некалькі гадоў у рангу першага сакратара Цэнтральнага камітэту ўзначальваў Беларускі патрыятычны саюз моладзі (БПСМ). У 2005 прызначаны галоўным рэдактарам створанага Адміністрацыяй прэзыдэнта часопісу «Планета».